

BECKY CHALSEN

Trouwlust

Vertaald door Jef De Temmerman

Oorspronkelijke titel: *Kismet*
© Dutton, 2023

Voor mijn moeder, die me van boeken leerde houden.

Ter nagedachtenis aan haar moeder, Grace Miller Roth, en
de zussen die woonden in dat grote, marmeren kasteel.

Dat hun lach nog lang mag nazinderen.

*Van alle ginbars in alle steden ter wereld loopt
ze net de mijne binnen.*

—

Casablanca

*Er zijn twee zaken in het leven waar we ons nooit
echt op kunnen voorbereiden: tweelingen.*

—

Josh Billings

Proloog

Een champagneglas viel met een fatale knal op de grond. Het sprong in glasscherven uiteen op de met zand bedekte vloer. Terwijl ik om me heen keek, besepte ik dat deze scène nog maar eens bewees welke schade ik had berokkend.

Het huwelijk dat ik nu eigenhandig had verwoest.

Die gevallen, misvormde vlekken op de grond verbleekten bij de bittere blik van mijn zus. Oh, Jo. Tranen vulden haar blauwe ogen, het pure bruidswit dat ze droeg, deed me denken aan mijn eigen zonden. Ze keek me aan met vragende ogen, maar ik kon niet een van haar vragen beantwoorden.

Naast haar stond Ben, zijn wangen waren bleek, zijn vuisten gebald. De trouwring van mijn man schitterde in de ondergaande zon; elke keer dat er licht op viel, voelde ik een trap in mijn ziel. Een kreet. Het was de weerspiegeling van mijn verraad, van al mijn fouten, geschilderd als een zons-
ondergang in zijn ogen.

Ik had mijn hele leven gewijd aan deze twee relaties.

Deze twee volmaakte mensen.

Nu had de verschijning van een vreemdeling hen allebei verwoest.

Nou ja, geen vreemdeling. Niet echt.

Ik werd misschien wel geboren als een helft, een stuk van een paar, maar nu wist ik dat ik beter alleen was geweest. Misschien was dat voor ons allemaal het beste geweest.

Alles bij elkaar opgeteld, leek het alsof deze ondergang onze enige mogelijke uitkomst was.

Golven braken, maar de geluiden om me heen werden gedempt. Mijn oren suisden, mijn zintuigen zwakten af, alsof het hele badstadje werd ondergedompeld in de kolkende, zoute oceaan.

Als we onze adem nog langer inhielden, zouden we vast verdrinken.

Tot de dood ons scheidt.

Welkom

Welkom op de trouwvakantie van Joanna en Dave!

We zijn erg blij dat jullie ervoor kozen om een hele week met ons mee te vieren.

Hieronder vinden jullie een schema van de mogelijke activiteiten, mochten jullie willen deelnemen aan het vroege trouwplezier.

ZONDAG 28 juni	19u • Welkomstdrankjes Summer Wind, 17 Lighthouse Walk	
MAANDAG 29 juni	16u • Beachvolleybal Oak Street Entrance	<i>Breng sportkleding mee!</i>
DINSDAG 30 juni	Namiddagkeuze 14u • Visboottocht Samenkomst bij Kismet Dock OF 14u • Vuurtorenwandeling Samenkomst bij Summer Wind	 <i>Cash bijhebben voor Riley</i>
WOENSDAG 1 juli	Vrije dag! Geniet van de zon Kajakken in de baai, zonnekloppen op het strand, fietsen naar Saltaire	
DONDERDAG 2 juli	12u • Praalwagen versieren 18u • Mosselen bakken Soiree in de Shoreline. Dresscode: wit!	
VRIJDAG 3 juli	19u • Repetitiediner Le Dock, 60 Bay Walk, Fair Harbor * verplaatsing met de golfkar vanaf Summer Wind	<i>note to self: oefenen op toast</i>
ZATERDAG 4 juli	11u - 15u • Kismet Fourth of July Parade & Party Kismet Fire Department 17u • TROUW 18u15 • Receptie The Out, 1 Bay Walk, Kismet	<i>Vergeet de ringen niet!</i>
ZONDAG 5 juli	10u • Afscheidsbrunch Summer Wind Zie ommezijde voor de meest recente uurroosters van de ferry naar huis.	

Zondag

Hoofdstuk 1

De ferry legde aan in het vertrouwde dok. De plek die ik was gaan associëren met koude pizza met kaas en frisdrankjes met zoete thee en wodka, kampvuurtjes maken in de achtertuin en onder een schitterende sterrenhemel kijken naar de maan op het strand. Zand onder de vingernagels, klamme haren. Zelfs mijn muggenbeten voelden geweldig.

‘Klaar?’ vroeg Ben.

‘Ik hoor de klokken al luiden.’

Mijn echtgenoot nam me bij de hand en kneept zachtjes, terwijl de bemanning de boot vastlegde. Het was een gesynchroniseerde dans die ze perfect beheersten. Een zacht schommelen dat niet-ingewijden uit evenwicht zou kunnen brengen, mochten ze zich niet vasthouden aan de leuning waar verf van afbladderde. Gelukzaligheid, voor eventjes.

En toen sloeg de realiteit met volle kracht opnieuw in, als een vloedgolf. Kinderen liepen langs en ouders foeterden, terwijl de passagiers zich een weg naar beneden krioelden langs de iets te steile trap. Ze stapten aan land met reistassen en felgekleurde koelboxen die uitpuilden van het eten en drinken, en die op de een of andere manier opnieuw gevuld moesten geraken voor de reis voorbij was. Gastheren en -vrouwen groetten de vers gearriveerde nieuwkomers met omhelzingen en plastic rode bekers vol drank, want God verhoede dat

iemand op het eiland nuchter bleef tijdens de drie minuten durende wandeling van de aanlegsteiger naar de huizen.

Het weekend van de *Fourth of July* rook elk jaar hetzelfde.

Terwijl de chaos zich verder ontwikkelde, tuurde ik over de rand van de ferry (wij stapten altijd als laatsten uit). Ik zag dat Jo langs het dok wandelde, met een bagagekar achter haar aan. Jo had een natuurlijk gevoel voor stijl, dat kon je niet kopen, hoe hard je ook probeerde. Ze vertelde me eens dat mode zich uitsluitend in de heupen bevond, alsof alle aantrekkingskracht enkel en alleen ontstond door een zelfverzekerde tred en houding. Vandaag droeg Jo een breedgerande hoed waar ze moeiteloos mee wegkwam, iets wat ik nooit had gekund, en een halflange zomerjurk die golfde op het ritme van de wind.

De subtiele gloed van een aanstaande bruid.

‘Ze is zelfs op tijd,’ zei ik verbaasd.

Ben lachte. ‘Moeten we een codewoord afspreken voor deze week? Voor als het moeilijk wordt?’

‘Het enige woord waarop ik me moet concentreren, is *bruidsmisje*,’ zei ik, terwijl mijn blik afgleed naar het noorden, in de richting van het lonkende stadsplein. The Inn en The Out, de twee aan elkaar grenzende restaurants in het stadje, vulden zich al met zongebruinde klanten. The Red Wagon pulde uit van de artisanale producten, de warme gloed van The Pizza Shack deinde mee op het ritme van de zee.

Dit waren de begroetingen waar ik naar smachtte, deze aankomst bij deze aanlegsteiger vormde het decor van mijn dagdromen op weekdagen, al van toen ik een jong meisje was. Alleen leek het alsof dit beeld, de thuiskomst van mijn dromen, me deze keer recht in de ogen keek met een verbit-terde glimlach om de lippen. Alsof alles en iedereen wist: dit is zozegzegd een blijde gebeurtenis, maar het zonnige gevoel is mijlenver te zoeken.

Zuchtend haalde ik de weekplanning uit mijn draagtas, het papiertje was gekreukt en verfrommeld. Jo kon het geen barst schelen dat haar uitnodiging mogelijk kreukjes vertoonde, maar ik vervloekte mezelf omdat ik al die weken eerder, toen ik bij Staples was gaan printen, niet had gekozen voor de optie met het beschermende laminaat. Mijn handgeschreven krabbels dansten spottend voor mijn ogen.

‘Ken je dat niet al uit het hoofd?’ zei Ben en hij prikte met zijn elleboog in mijn zij, toen hij zag dat ik het papiertje op mijn dij gladstreek alsof mijn lijf een menselijk strijkijzer was. Voor ik iets kon antwoorden, griste hij het blad uit mijn handen.

‘Heel grappig,’ zei ik, terwijl ik mijn hand vragend openhield, maar Ben noch zijn groeiende grijns vermurwden. Ik was niet echt in de stemming voor spelletjes, maar ik had nog minder zin in iets wat ook maar in de verste verte op een discussie leek. Niet nadat gisteravond zo geëindigd was.

Oké. Als Ben spelletjes wilde, dan zou ik meespelen.

‘Welkom op Fire Island!’ begon ik de tekst uit het hoofd voor te dragen, met het vrolijke stemmetje van een toneel-leraar die hardop een script inoefent. ‘We zijn erg blij dat jullie ervoor kozen om Joanna’s bruiloft een hele week samen met ons te vieren. Hieronder vinden jullie een schema van de mogelijke activiteiten, mochten jullie willen deelnemen aan vroeg trouwplezier. Let op: in de komende zeven dagen zijn er geen andere belangrijke gebeurtenissen, dus mocht u toevallig denken dat de familie Sharp ook nog iets anders aan het vieren is, dan vergist u zich, o hooggeëerde gast.’ Ik schraapte mijn keel. ‘Hoe vond je het?’

‘7 op 10,’ lachte Ben. ‘Het is de bruiloft van Joanna en *Dave* – da’s je eerste fout. Hoe kan je nou de bruidegom vergeten?!’

‘Te mijner verdediging, ze zijn nauwelijks zes maanden samen...’

‘En het spijt me je mee te delen dat de jury je laatste zinnen niet kan terugvinden in de opgelegde tekst. Helemaal fout.’

‘Ach, ik zal aan een eerdere versie van de tekst hebben gedacht. Vrij zeker dat er een versie was die klonk als: “Gelukkige dertigste verjaardag, Amy en Jo! Goed gedaan! En oh ja, Dave is hier ook. Een hele week gratis drank!”’

Ben bleef glimlachen, maar ik zag dat hij bezorgd begon te kijken. ‘Ben je zeker dat het gaat, Ames?’ vroeg hij, zachter dit keer. Ernstiger. ‘Als je wilt, kunnen we Nina bellen?’

‘Het gaat goed,’ slikte ik en ik voelde mijn schaamte en irritatie samen groter worden. Ik zou er nooit mee hebben ingestemd om een therapeute te bezoeken als ik had geweten hoe vaak Ben over haar zou beginnen. ‘Echt, alles is oké.’

‘Schat, je weet dat je met mij altijd kan praten over...’

‘Ben, ik zeg je dat alles oké is.’ Game over. Ik nam de planning uit zijn handen en stak ze weer in mijn tas. ‘We moeten er trouwens vandoor. Jo wacht op ons en er is een hoop werk in het huis.’

Vanaf het moment dat Jo ons vertelde dat zij en Dave deze zomer op onze verjaardag zouden trouwen, leefde ik angstvallig naar de datum toe. Jo en ik werden geboren op vier juli, *Independence Day* – twee Kreeften in de nationale kleuren rood, wit en blauw. Maar dit jaar zou onze verjaardag niet gedecoreerd worden met Amerikaanse vlaggen, en evenmin met de door de zon verbleekte verjaardagsslingers die we altijd zorgvuldig in de keuken ophingen. Dit jaar werden er enkel huwelijksversieringen voorzien, of ik dat nu leuk vond of niet. (En leuk vond ik het niet, maar als tweeling deelde je nu eenmaal de schijnwerper, hoe eenzijdig de aanleiding daartoe ook mocht zijn.)

Resultaat? Onze dertigste verjaardag dreigde te passeren als een voetnoot.

‘Ik kan niet geloven dat het al zover is,’ zei ik nu, terwijl ik opnieuw over de leuning keek en mijn tweelingzus zag. ‘Ik ging er zo’n beetje van uit dat ze nooit zou trouwen. Of is het ongepast om dat te zeggen?’

‘Wel, ze zat altijd al vol verrassingen.’ Ben glimlachte. ‘Zie dit gewoon als een van die verrassingen.’

‘En uiteraard straalt ze, letterlijk zelfs. Ik dacht dat dat alleen in films gebeurde.’

‘Hey, jij straalde ook op onze trouwdag.’

‘Ik glom van het zweet, da’s iets anders.’

‘Je was perfect. Ons huwelijksfeest was perfect,’ zei Ben. ‘En alles zal ook perfect verlopen voor Jo’s feest. Verrassingen of niet.’

Ik knikte. Kon ik maar geloven wat hij zei. Een stormachtige verlovingsrelatie met een relatief onbekende man die op het punt stond met mijn tweelingzus te trouwen, dat alles vermengd met de explosieve vrees dat mijn eigen verleden alle aandacht zou opeisen.

Perfect voelde al bij voorbaat als een gebroken belofte.

Ben hees onze reistassen hoger op zijn schouders en ik dwong mijn maag om niet te kriebelen bij het zien van zijn opgespannen biceps. Vlinders voelden als verraad. Ben was met krachttraining begonnen, een nieuw schema vol gewichtheffen, op aanraden van zijn dokter. Een uitlaatklep voor alle verhoogde stress. ‘Om te helpen verwerken.’ Ik zou onder de indruk geweest zijn, ware het niet dat ik de exacte reden was dat hij een uitlaatklep nodig had. Zijn spieren waren nu niets meer dan een herinnering aan alles wat ik fout had gedaan. Aan al mijn mislukkingen.

Al de geheimen die we nog steeds bewaarden.